

MISJONS RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oplyselse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Ny misjonær.

Som det fremgår av artikkelen annetsteds i dette nr. står en ny arbeider ferdig til å reise til Kina med evangeliet. Søster Frelumstad har godt vidnesbyrd fra alle kanter og har vært en pyrd for evangeliet. Br. Syvertsen, Drammen, som også er med av de brodere som blev valgt til å stå som de frie venners tillidsmann sier blandt annet om henne og hennes kasserer: «Det er ekte saker helt igjennems».

Vi vil gjerne henstille til vennene at de tar vel imot henne og hjelper henne på vei.

Hennes kasserer er: Sliperimester Reiersen, Selvik, Sande Vestfold.

Nye abonnenter

som bestiller og betaler bladet for 1936 får det fritt fra 1. oktober i år. Våre venner som arbeider med å samle abonnenter bør nu forsøke å gjøre hvad de kan or å få nye. De nye abonnenter får

Ut til misjonsarbeide i China.

Og Jesus trådte frem, talte til dem og sa: «Mig er gitt all makt i himmel og på jord; gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disciple, idet I doper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Andes navn, og lærer dem og holde alt det jeg har befalt eder. Og se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende.

Matt. 28, 18, 20.

Dette var Jesu befaling til mitt folk, at evangeliet skulde forkynnes for alle folkeslag.

Som en gren på vintreetets stamme, kjenner jeg en dyp trang i mitt hjerte å fortelle om Herrens underbare vei og ledelse med mitt liv.

Som 13 års pike gav jeg mitt hjerte til Jesus, og fra den stund er jeg underbart blitt bevart ved hans nåde og kraft.

Når jeg skal fortelle om mitt kall til Kina, vet jeg ikke hvad tid jeg skal regne det fra, ti fra barn av er denne spire lagt i mitt hjerte: «Kinesernes frelse». Jeg husker godt de spurte mig på skolen, hvad jeg skulde bli når jeg blev voksen.

— Jo, sa jeg, jeg skal fortelle kineserne om Jesus. Jeg vet det er noe som er født der inne i hjertets dyp. Eftersom årene gikk har denne trang blitt større og større og min trengsel har bare vært å komme ut til dette folk som mitt hjerte brenner for. Jeg husker første gang Herren åpenbarte sig for mig. Jeg gikk den gang på en ungdomsskole.

Mitt værelse blev oplyst av Guds herlighet og jeg fikk se en

leluja! Etter dette begynte en ny tid for mig. Jeg lærte Jesus bedre å kjenne og levde nær inn til hans hjerte, dag for dag. Dåpen blev levdegjort for mig og jeg gikk villig denne ordets vei.

Det er nu 4 år siden jeg blev begravet med Kristus i «Holmbo» av br. Erdarud.

Det var saelig å gå denne vei med Jesus. Han er trofast som har gitt oss løfte!

Efter dette skritt var det stadig en trang efter at Herren skulde vise mig fullt ut hvad han vilde med mitt liv. Jeg ønsket å leve helt for Jesus! Trangen blev større å komme ut til Kina å virke helt for Jesus, der hvor han hadde kalt mig.

I høst er det 2 år siden Jesus stadfestet mitt kall. Jeg kom fra et misjonsmøte den aften, hvor jeg fikk høre hvor sårt der trengtes misjonærer til Kina. Kvinner med virkelig hellig kall til dette folk. O, det brant i mitt hjerte efter å fortelle om Guds ledelse med mig. Og jeg bad til Herren. Stadfest mitt kall på det kinesiske sprog her i aften.

Under bønnemøtet brøt det ut i ett sprog jeg ikke kjente, men det svarte i mitt indre: Ja og amen!

Da jeg kom hjem, baide jeg mine kne for Jesus og sa: «Vil du åpne veien for mig til Kina er jeg villig å gå». Jesus svarte med en gang: «Til det indre Kina skal du gå og dette er sproget du skal tale til dette folk». Vær frimodig! Se dig ikke engstelig om, jeg er Herren din Gud. Jeg styrker dig

ger alt tilrette for mig å bli med søsteren ut nu i høst. Tiden er jo svært kort og jeg er lite kjent og mange midler skal til denne utreise. I tro til Gud vet jeg han vil gi mig alt, — kr. 2000,00. — hvad jeg trenger. Han er trofast som har kalt oss!

«Kongens ærend» har hast;

Vil derfor nu komme og besøke vennene rundt omkring mitt hjemsted. Be for mig!

Må Gud velsigne søster Brundtland og mig, til å stå trofast for Jesus!

Ti han kommer snart!

Hjertelig fredshilsen for kinesernes frelse søster Inger Frelumstad, Holmestrand.

Anbefaling.

Da Gud har åpnet en dør for søster Inger Frelumstad til Kina og således opfylt hennes bønn og lengsel efter å kunne ofre sig for dette folk, vil jeg gjerne gi henne min beste anbefaling.

Ta imot søsteren når hun nu kommer for å besøke eder. Hun skal reise ut sammen med søster Brundtland i nærmeste fremtid og jeg har lovet å være hennes kasserer. Når nu Gud minner dig broder og søster om å gi henne en gave eller offer kan dette sendes til

Sliperimester Reiersen, Selvik, Sande st. Vestfold.

20 års virksomhet

i Finnmarks og Troms fylke. kan de fria vidner nu se tilbake på. I

frimodighet,» og ifølge v. 19 23 var Peter med i den flokk på en så underbar måte blev signet. Derav fremgår det at det var tredje gang Peter var stått for Andens utgydelse.

Det er bevislig at det ikke tilstrekkelig å bli døpt med Hellig And en gang for alle.

I forhold til som vi kaller nytt arbeid og tjeneste behovet fornyet fylde og kraft av Andens Mangel på klar forståelse av

har vært årsak til mange feil og mangler og store mangler i mange matts tjeneste. På et eller annet punkt i sitt liv blev han døpt med den Hellig And, og han prøver å komme igjennem sitt livs tveite på den ene erfaring. Det hovedsakelig grunnen til at mange hvis virksomhet en gang tydelig bar preg av at de arbeidet i ådens kraft nu kun bæres av svak preg av denne nåde.

hvor ny gudstjeneste vi skal ha for hver ny sjel vi skal føre Jesus, for hver ny dag, og for hver ny opgave i vårt liv og arbeid burde vi alvorlig søke en fylde av den Hellig And.

Jeg benekter ikke at der finnes en iboende salvelse (1. Joh. 2, 20) og ei heller at de nådegaver av den Hellig And gir er vedvarende men jeg hevder ganske simpelt og med både skriften og erfaringen til grunn for hvad jeg sier, vi kan både «forsomme» og «slukke» den nådegave der bevises oss. (1. Tim. 4, 12 og 2. Tim. 1, 6), og at gjentagelse av Andens kraft er nødvendig for å vedlikeholde og fornye vår kraft.

Men nu står vi overfor spørsmålet: Bør disse fornyelser i ådens kraft kalles gjentagelse av Andens dyp? Mens det på den ene side må innrømmes at uttrykket

SPREDTE FELTER

Fra Moss.
 Arsmøtet for Kongkommissionen var denne gang på Logen, Moss, søndag den 22. 9.
 Formiddagsmøtet begynte kl. 10.30. Det var som det pleier å være hver søndags formiddag på Moss, brodsbrytelse. Det var en mengde venner som var med og deltok i denne hellige handling. Den blev foretatt under veldig stillhet og bønn til Gud. Det gjorde meg godt å få være med og delta.

Etterpå talte br. Henriksen fra Fredrikstad ut fra Salm. 72. Han stanset ved 17. vers: «Hans navn skal blive til evig tid. Det er det som bliver til evig tid. Om alle andre navn forgår, så blir det stående, halleluja.

Kl. 1.30 var det fellesmiddag på Central Hotel og det deltok ca. 60 venner. Det blev en god stund med flere vidnesbyrd.
 Selve årsmøtet begynte kl. 3.30. Siste møte begynte kl. 5. Allerede lenge før det begynte var lokalet fullt. Det var kommet flere tilreisende fra Oslo, Drammen, Sarpsborg og flere steder. Møtet begynte med et par herlige sanger. Den prektige musikken på stedet sang herlig om Jesu-navnet. Br. Lind åpnet møtet med et Guds ord. Etter bønn til Gud talte br. Gustav Iversen over Rom. 1. 14. Han stanset ved det uttrykket Paulus bruker: «Vi står i gjeld».

Jo mer inner i Gudslivet vi kommer, ser vi at vi står i gjeld, i åndelig forstand.

Etterpå talte br. Henriksen ut fra 1. Johs. brev 1, 5-7. Han stanset ved det 7. vers. Han nevnte blant annet om at det er mange som bygger på dette: «Og Jesu, hans sons blod renser fra all synd». De tar ikke med hele verset. Så hvis de har gjort en eller annen synd, så går de tilbake til denne setning. Men det står også at dersom vi vandrer i lyset».

Etterpå blev det gitt adgang til frie vidnesbyrd. Der var det mange som deltok. Det gikk i et spor alt sammen. De gikk nesten alle sammen ut fra det 7. vers i opleste kapittel. Blandt de som deltok var br. Albert Christiansens bror Einar Christiansen fra Drammen og hans hustru.

Det var et helt igjennom herlig stevne. Gud var nær og velsignet på sin måte.

Hans Westgård.

Fra Nord-Norge.

Er bedt om å skrive litt til «Røsten» fra mitt virke her nord. Med takk tar jeg imot tilbudet. Det er nemlig gledelig at interessen for oss heroppe, og vi får håpe også viljen, vokser.
 Gud skal ha takk for nvad I innvil denne dag har vært istand satt til å utrette for misjoneringen i Nord-Norge.

Personlig ser jeg det sånn, at om ikke Gud gjennom dere søsken, hadde fått bringe lyset (selv følgelig var og er der lys utenom det vi representerer, heldigvis) til Finnmark, hadde ikke jeg vært en krisaen idag. Og må denne min takk i første hånd være adressert til vennene i Drammen.

Det var med underlige følelser jeg overvar 20 års jubileet i Breivikbotn. At det ligger så langt bak i tiden som tyve år er nesten utrolig.

For de der ønsker og har interesse av å kjene saken litt nærmere, henvises til et lite jubileumshefte som utgås i anledningen, og som fæes hos Oskar Gamst, Breivikbotn. Det koster 50 øre, porto 7 øre. — Les det og spred det.

En ting, jeg hadde nesten sagt at det frister meg, når det skal snakkes om misjonsarbeide, er, at vi heroppe ikke kan tale om det, som synes å være aktuell misjonsprat. Næmlig avguds-tilbedelse. — Vi får vel si, Gud være takk! det har vi ikke. I hvertfall ikke i den art som sk. eks. i Kina, India m. fl. steder. Dertil synes N-N, å ligge oss for nær. Det er jo endel av vårt eget kristne Norge, og da kan det jo ikke være tale om misjonering.

Imidlertid vil det vise sig at alle virksomhetsgrenser som er representert herover har mer eller mindre støtte, fra sine venner syd på. Man kunne spørre hvorfor? Etter min mening er det det samme som gjør sig gjeldende i øvede dalene sydpå, og hvor forholdet er blitt sådan at man kaller det for «de forsømte steder». Og skal det kunne gjøres noe for de trakter må det et samlet samarbeide til. — NETTOP. Men venner er det så og jeg tviler ikke på at det ikke er det — da er Nord-Norge det meget mere. Forsomt, uhyre meget forsomt.

A ta sig frem gjennom dalene sydpå kan i mange tilfeller være strabasiøst. Jeg har en liten erfaring også på det. Å sitte i en kjære eller sløde time efter time, eller den ene bakken op, den andre ned, til ski eller til fots i det uendelige. Jo, det leter på, men — det er dog på landjorden som man sier. — I Nord-Norge kan man få de samme opplevelser som er nevnt ovenfor, og i tillegg sjøen — havet. Å du, hvor den kan være grusom og uberegnelig.

En medarbeider og mig tok for en tid siden en liten tripp sammen. Underveis fikk vi storm. Han blev sjøsyk — og i fortvilelse utbryter han, jeg skal aldri mere reise på sjøen. — Men å være evangelist i Nord-Norge og å tenke på å undgå sjøen det er umulig. — Han reiser fremdeles — og er sjøsyk.

Men hvorfor tale om strabadser. — Vi kommer aldri, samme hvor vi måtte være på jorden, å oppleve det som de gamle opplevet. La oss heller betrakte det som nå de at vi er aktet verdigt til å være med i det herlige arbeidet, Gudsrikets fremme. — Hensikten med disse linjer er heller ikke å vekke medlidighet. Aldeles ikke! Vi har det godt. Gud være takk! Men o hvor vi ønsker at disse linjer skulde forøke interessen til mere intenst bønn, for arbeidet i Nord-Norge.

Aldri, og jeg får vel si at jeg har fått nåde til å være med om ikke fra begynnelsen, så fra barnårene av vårt virke heroppe, har dørene for vårt arbeide vært så åpne som nu. — Ja i den grad har det blitt klart for mig at det var lenge jeg studerte på å skrive et stykke med overskriften: Åpne dører i Nord-Norge. Muligens kommer det senere. Men som sagt aldri har begjæret og trangen

vært så inntrengende som nu. — Men dessverre i mange tilfeller er vi forhindret i å trede støttende til. For det første er vi få. Så sorgelig få.

Kjære dig min unge venn som lenger efter å tjene din Herre og Heroppe, behøver man ikke vente på lu for å komme til.

Nu ja, vi er få, det er det ene. Det andre er at vi i mange tilfeller mangler resurser til å ta oss frem med. — Det er en sørgelig kjennegjerning at det er dyrt å reise heroppe. Noen vil kanskje si ja men de som ber dere komme, gjør dem ikke noe for dere når I kommer til dem? — Å jo, man ville nok, men anledningen er ikke tilstede.

Jeg ber dere kjære venner komme ihu hvilken stor forskjell det er i det materielle mellem syd og nord Norge. Bare den som har

reist landet fra ende til ende kan sette sig en smule inn i det.

Dog også i småtår har det gått betraktelig frem, alt eftersom den åndelige opplysning har utviklet sig. Ja, der finnes til og med steder heroppe hvor man har strakt sig til fremmede land med sitt arbeide for evangelietts fremme. Og vi tror at også på dette område vil vi gå fremad.

Men endnu er arbeidet heroppe i sin vorden — sitt barnestade — som uten motsigelse må hjælpes for å nå frem til mere mannmodenhet.

Venner, la oss løfte i flokk. La oss stå samlet om å bringe evangelietts underbar rikdom også til våre brødre i Nord-Norge.

Det hjelpe oss Gud for Jesu skyld.

Eders i Kristus
 Henrik Eilertsen.

Høststevne i „Betania“ Arendal.

Lørdag den 7. september tok stevnet i Arendal sin begynnelse. Det var da velkomstfest og det blev fest i ordets dybeste forstand. Etter at musikken hadde spilt et par sanger åpnet Gundersen møtet med å lese Es. 40, 1-10. Han ønsket alle hjertelig velkommen og så bad vi til vår Gud om hans rike velsignelse over stevnet. Daniel Nielsen talte så fra Joel 2, 26 om å ete. Han stanset også ved salm. 102, 5 og Jer. 15, 16 og flere steder og berlyste det gode ved å ete Herrens ord, og det færlige ved ikke å gjøre det. Gud har bestemt å fremstille oss under plett og rynke og disse forsvinner når vi spiser. Et nyfødt barn har rynker, men når det får næring forsvinner disse. Når folk blir gamle, får de også rynker, men dette bør være uhørt på det åndelige område. Det er ikke meningen vi skal bli gamle på det åndelige område, på den måte. Årsaken til at folk er kommet i en slik stilling er ikke at motgangene blev så store at vi ikke greide dem, eller at folk snakket så vondt om oss; men grunnen er at vi glemte å ete vårt brød.

Etterpå talte misjonær Evenstad fra 1. Pet. 5, 8-11. Han nevnte at når Jesus talte om sin gjenkomst, anmodet han alltid sine disipler om å våke. Det er like nødvendig idag da djvelen er mere virksom enn noen gang før. Vi tok så bønne møte og takket Gud for stunden. Guds ånd hvilte mektig over denne store forsamling, og en ung dame stormet frem under tårer og bad om forbønn.

Søndag kl. 9.30 samledes vi til bønn og kl. 10.30 begynte formiddagsmøtet. Det var nu kommet mange tilreisende fra Kristiansand, Grimstad, Fevik, Bråvik, Amlø og Martinsen og Lind med sine hustruer fra Moss. Halvor Blom Bakke leste 2. kor. 1, 18-24 og etter bønnemøtet talte Martinsen fra Es. 40, 1-10. Han sa at når Gud talte til sitt folk, talte han alltid vennlig. Min erfaring er også denne. Når det er blitt gjort feilgrep i livet, så si en nær sannheten, men alltid på en vennlig måte. Så talte Daniel Nielsen om Guds folks stilling i

Kanan. Dessverre sa han, er det mange som fremdeles lever på ørkensiden, men dette er ikke Guds mening. Han tok som utgangspunkt 5. Mos. 11, 10-12 og 28, 2-9. Talte så om hvorledes velsignelsen kom over oss uten vår anstregelse. Det var Gud som skulde velsigne. Han nevnte også at det som særpreget Kananafolket var at det var et hellig folk.

På slutten av møtet døpte Gundersen 9 søsken, efter å ha lest misjonsbefalingen fra Matt. 28, 18-20. Gud var mektig nær under denne handling, og det var kjennbart at han vedkjente sig dem.

Kl. 1 var det fellesmiddag på Misjonshotellet. Ca. 80 deltok. Hans Petter Hansen ledet fellesmiddagen og var vert og det var noe han kunde. Han gav den den rette fest og stemning.

Kl. 4 var det møte på torvet. Musikken kjørte i lastebil fra lokalet gjennom byen og til torvet og lokket folket efter sig med sin glade sang. De spilte om Jesus. Gundersen åpnet møtet med å lese Rom. 1, 16 og etterpå talte undertegnede fra Joh. 9, 25. Evenstad talte så fra Joh. 3, 15-16, Daniel Nielsen fra Joh. 4, 10, Martinsen fra Joh. 1, 29 og Lind fra Es. 55, 1-3. Alt gikk ut på at Jesus hadde noe å gi folket. Det er godt å ha et slikt godt budskap å fremføre. Det blev et gjennemgripende møte på torvet og tror det vil sette merker efter sig. Efterat Lars Larsen hadde avsluttet med bønn, kjørte vi igjen under full musikk tilbake til lokalet.

Kl. 7 var det møte igjen. Før den tiden var lokalet stuvende fullt og flere måtte gå som ikke kom inn. Lars Larsen åpnet møtet. Først leste han et telegram fra forstander Svennevik som hilste med Es. 49, 15-16. Så leste han Hebr. 3, 1-11. Første taler på dette møte var Anders Andersen. Han leste Es. 26, 9 og stanset for dette uttrykket: «Å lære rettferdighet. Han var overbevist le med Guds folk. Han innbød på bibelens sannhet. Mange ønsker å lære rettferdighet, men det er kun på dommens vei det kan skje. Man må la det gå en dom

over alt det gamle og erkjenne sig som synder. Da fins det mulighet å lære rettferdighet, men aldri før. Så talte Jensen fra Borgestad fra Joh. 3, 16. Han uttalte sin glede over å Jesus døde og det store ved at Jesus døde for oss. Stanset også for de mange farer der var oppe i tiden og så for Guds folk, men Gud var mektig til å bevare. Holm talte så om hvor herlig det var å samles med Guds folk. Han innbød sjele til å motta Kristus da det var virkeligheter i frelsen. Men man må gå ydmygelsens vei og ta formedelisen blandt læserne. Prægel så at han som for ned er han som for op. Vi må alle ned for å vinne noe. Paulus kunde si at for de skropelige er jeg blitt skropelig, for å vinne de skropelige. For i alle tilfeller å frelse noen. Daniel Nielsen talte så fra 1. Pet. 1, 3-5. Det er herlig å være frelet ut i fra noe og til noe. Vi er ikke blitt frelet bare for å ha hjelp i prøvelser og kamper i livet, men han har gjort noe til oss. Han har gjenfødt oss til en arve i himlen, en uforgjengelig krans. I vår vandring henimot dette målt oppholder han oss ved sin makt. På ettermøtet gav en ung mann sitt hjerte til Jesus.

Mandag kl. 11 samledes vi til brodsbrytelse. Jørgen Hushovd åpnet med å lese Kol. 3, 1-13, og så forrettet H. B. Bakke og Lars Larsen. Bakke leste først 1. kor. 11, 23-24 og Hebr. 10, 4-10. Han sa at han aldri møtte Gud som ved brodsbrytelsen. Det er vel fordi at tanken er så konsentrert om forsoningen. Når jeg stanser og betrakter dette verk blir tanken stående ganske stille. Det er uforsåttelig. Larsen leste Matt. 26, 26-29. Han syntes det var herlig å være frelet, og være kommet i blandt de hellige. Etter brodsbrytelsen talte Martinsen fra Heis. 8, 6-7. Dersom man kunde utslukke kjærligheten, hadde vi ikke hatt noe Gølgate. Første tanken ved brodsbrytelsen er ikke at vi selv skal velsignes. Mange sier de får inntet på disse møter, men jeg synes de er de beste som fins. Ved brodsbrytelsen forkytter vi for ordnaskapens å ndehær at Jesus vant. Dette er det store privilegium menigheten har idag. Odmund Hushovd leste Matt. 26, 17-25. Ypperstepresten i den gamle pakt stod og frembar sitt offer, men Jesus har for alltid frembåret sitt offer og derpå satt sig. Lind talte i fra Joh. 20-17. Gjennom forsoningsverket er vi kommet så nær at Kristi Gud er vår Gud og Kristi far er vår far. Daniel Nielsen talte om at Jesus sa: «Mitt legeme er for eder». Kristus som menneske var nødvendig, og han gav sitt legeme for den døende verden. Offeret var så verdifullt at all annen ofring med en gang ophørte. Gjennom hans legeme fikk vi uimskrenket adgang til Gud. Mange holder sig borte fra brodsbrytelsen på grunn av krangel i forsamlingen, men dette er feil. Vi skal ikke prøve hverandre, men oss selv.

Avskjedsmøtet mandag kveld kl. 7 blev et herlig møte. Daniel Nielsen talte fra 1. Pet. 4, 1-2. Vi hørte en alvorlig preken om å være ferdig med synden. Han talte først om at Jesus for alltid var ferdig med sitt syndoffer, og

